

Sygn. akt III USK 219/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

o rekompensatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24 listopada 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację odwołującego się S.S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 6 lutego 2020 r., sygn. akt IV U (...), którym Sąd ten oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z 6 lutego 2019 r. oraz 8 kwietnia 2019 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 6 lutego 2019 r. (znak: (...)), wydaną na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonego S. S. z 31 stycznia 2019 r., podjął wypłatę emerytury od 3 stycznia 2019 r., tj. od daty, od której przyznano świadczenie.

Z kolei decyzją z 8 kwietnia 2019 r. (znak: (...)) organ rentowy z urzędu odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z rekompensatą.

Odwołania od powyższych decyzji złożył S. S.. Wniósł o ich zmianę przez przyznanie prawa do emerytury z rekompensatą z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu zarzucił, że organ rentowy niezasadnie odmówił uwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia:

1. od 21 sierpnia 1976 r. do 31 lipca 1983 r. w Przedsiębiorstwie Transportowym Handlu Wewnętrznego w K. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony;

2. od 2 września 1985 r. do 30 września 1991 r. w Przedsiębiorstwie Transportowym Budownictwa „T.” w K. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony;

3. w latach 1996-2004 w Szkole Podstawowej w D., na stanowisku palacza kotłów typu przemysłowego, w okresach sezonów grzewczych od 1 października do 30 kwietnia każdego roku.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie.

Sąd Okręgowy w K. połączył sprawy z obu odwołań do wspólnego rozpoznania, po czym wyrokiem z 6 lutego 2020 r., sygn. IV U (...) oddalił odwołania oraz zasądził od S. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 212 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.; art. 278 § 1 k.p.c. w zw. za art. 227 k.p.c.; art. 286 k.p.c.; art. 32 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i 2 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; art. 32 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 ust. 1 w związku z poz. 1 działu XIV, wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; art. 32 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych oraz sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności sporne między stronami co do okresu pracy na stanowisku palacza kotła c.o. Z decyzji organu wynika jasno, że okres ten nie został zaliczony do pracy w warunkach szczególnych. Prawidłowo zatem postąpił Sąd Okręgowy dopuszczając dowód z opinii biegłego z zakresu BHP na okoliczność ustalenia, czy piec obsługiwany przez ubezpieczonego był piecem typu przemysłowego. Zdaniem Sądu drugiej instancji, rozważania, czy pracę przy ww. piecu ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze miałyby sens wyłącznie przy stanowczym ustaleniu, że piec przy którym pracował ubezpieczony był piecem przemysłowym, bowiem tylko o takim mowa w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Wbrew, zatem twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy prawidłowo na ww. okoliczność dopuścił dowód z opinii biegłego. Tym samym nieuprawniony był zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. Apelujący nie dostrzegł bowiem, że zdanie drugie przepisu z art. 232 k.p.c. daje sądowi uprawnienie do dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę. Wprawdzie - poza szczególnymi sytuacjami - nie jest to obowiązek sądu, lecz prawo stanowiące wyjątek od zasady kontradyktoryjności, to jednak uprawnienie to niekiedy przeradza się w powinność, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Przy istotnym wzmocnieniu zasady kontradyktoryjności, zachowany został jednak cel postępowania cywilnego w postaci dążenia do wydania orzeczenia zgodnego z zastosowaną normą prawną, czyli odpowiadającego rzeczywistym okolicznościom sprawy. Z tej przyczyny dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu, zasadniczo nie może być uznane za działanie naruszające zasady bezstronności sądu i równości

stron, nie można sądowi zarzucić, że działając w ramach przysługującego mu uprawnienia, realizuje cel wydania wyroku zgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy.

Odnosząc się zaś do twierdzeń apelującego, jakoby Sąd Okręgowy powołał biegłego o niewłaściwych kwalifikacjach, gdyż zamiast biegłego z zakresu BHP powinien, dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu elektrociepłownictwa, ciepłownictwa, ogrzewnictwa lub ewentualnie budownictwa w zakresie instalacji sanitarnych lub grzewczych, przypomnieć należy, że z treści art. 278 § 1 k.p.c. nie można wyprowadzać wniosku, że sąd jest związany stanowiskiem strony co do wyboru biegłego. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych, gdy zachodzi taka potrzeba, więc wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest niekompletna, bądź nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna. Tymczasem przedmiotowa opinia biegłego, została pozytywnie zweryfikowana przez Sąd Okręgowy i tę ocenę podzielił Sąd Apelacyjny. Sąd drugiej instancji ocenił, że biegły wnioskował na temat parametrów pieca w oparciu o kryteria wskazywane w orzecznictwie, o stosowne przepisy prawa i instrukcje, posiłkował się także zeznaniami świadków, jak i ubezpieczonego. Nie ma zatem wątpliwości co do prawidłowości i rzetelności wydanej opinii. Skoro zatem ubezpieczony nie wykonywał pracy przy obsłudze kotła przemysłowego to nie można było uznać, że praca w latach 1994 - 2004 była pracą opisaną w Dziale XIV poz. 1 Wykazu A, tym samym nie mogła być uznana za pracę w warunkach szczególnych, co prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy. Zresztą biegły potwierdził tylko przekonanie wynikające z semantyki pojęcia kocioł przemysłowy, czyli kocioł służący zaspokojeniu potrzeb grzewczych dla przemysłu. W analizowanej sprawie, ubezpieczony obsługiwał kocioł ogrzewający szkołę, więc nie sposób było przyjąć, że ogrzewał obiekt przemysłowy lub wykorzystywany przez przemysł.

Natomiast odnośnie okresu pracy od 13 sierpnia 1979 r. do 31 lipca 1983 r. w Przedsiębiorstwie Transportowym Handlu Wewnętrznego w S. Oddziale w K., na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, Sąd Apelacyjny uznał trafność oceny Sądu pierwszej instancji, że opierając się na świadectwie pracy z ww. okresu oraz zeznaniach świadków, ubezpieczony bez wątpienia poza

pracą kierowcy, wykonywał również czynności spedytora-konwojenta. Zakres tych czynności, szczegółowo opisany przez Sąd Okręgowy, zajmował apelującemu część czasu pracy na tyle istotną, że nie można było uznać, że pracę kierowcy wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Co więcej zaangażowanie w wykonywanie tych czynności zostało przez pracodawcę potwierdzone dodatkowym wynagrodzeniem.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny ocenił, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki przyznania rekompensaty ponieważ nie legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Tym samym uzasadniona była odmowa przyznania tego świadczenia.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego), pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała na:

a) występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powodujące potrzebę wykładni przepisów prawa, które budą poważne wątpliwości - wyjaśnienie pojęcia „kocioł wodny typu przemysłowego”; wobec braku definicji legalnej, co doprowadza do wystąpienia stanu niejednorodności w orzecznictwie sądowym, w sprawach tożsamych rodzajowo;

b) to, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona co skarżący wiąże ze wskazywanymi w jej treści naruszeniami przez Sąd Apelacyjny w (...) szeregu przepisów prawa procesowego i materialnego w zakresie:

- błędnego ustalenia okoliczności spornych między stronami sprawy;
- ustalenia, iż nie istniała konieczność powołania w sprawie dowodu z opinii wskazywanych przez skarżącego biegłych, oparcie rozstrzygnięcia na dowodzie z opinii biegłego z zakresu BHP;
- ustalenia, iż nie istniała konieczność powołania w sprawie dowodu z opinii uzupełniającej z zakresu BHP.

Naruszenia przepisów postępowania, w ocenie strony skarżącej, miały istotny wpływ na wynik sprawy. Gdyby Sąd w sposób prawidłowy ustalił zakres tego co jest sporne między stronami, to nie zaistniałaby konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, a rozstrzygnięcie sprawy znalazło by oparcie w niebudzącym wątpliwości dowodzie z dokumentu - świadectwie pracy ubezpieczonego na stanowisku palacza c.o. Jednocześnie, nawet przy przyjęciu, iż spór pomiędzy stronami sprowadzał się również do ustalenia czy ubezpieczony obsługiwał kocioł wodny typu przemysłowego, tym samym dopuszczenie dowodu z opinii biegłego nie legitymującego się wymaganymi do wydania opinii wiadomościami specjalnymi, rzutuje w sposób niebudzący wątpliwości na ustalenia poczynione przez Sąd, które w rezultacie doprowadziły do wydania błędnego, a dla ubezpieczonego krzywdzącego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 4

k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr

560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W niniejszej sprawie strona skarżąca starała się połączyć obie wskazane powyżej przesłanki, bowiem z istotnego zagadnienia prawnego wynikać miała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, jednak strona skarżąca nie wykazała, aby powoływane przepisy wywoływały poważne wątpliwości lub też rozbieżności w orzecznictwie. Skarżący, mimo twierdzenia o występowaniu rozbieżności w orzecznictwie, nie przedstawił w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jakichkolwiek orzeczeń, które mogłyby na tę rozbieżność wskazywać. Skarżący nie wyjaśnił również w żaden sposób, ani nie wskazał, na czym miałyby polegać poważne wątpliwości interpretacyjne, zwłaszcza, że nie wskazał nawet przepisów, których miałyby one dotyczyć. Samo pojęcie „kotła wodnego typu przemysłowego” zostało już poddane wykładni w orzecznictwie, gdzie stwierdzono, że definicji kotła parowego lub wodnego typu przemysłowego nie zawiera rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. ani żaden przepis ustawowy. Dlatego też w tej kwestii pomocniczo należy odwołać się Polskiej Normy Normalizacyjnej PN - 70/H - 83136 określającej parametry techniczne kotła typu przemysłowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2017 r., I UK 498/15, LEX nr 2216100). Wobec powyższego nie sposób uznać, że w niniejszej sprawie ujawniło się istotne zagadnienie prawne lub potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego,

uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna jest w niniejszej sprawie oczywiście uzasadniona. Sąd drugiej instancji słusznie wskazał, że aby badać, czy odwołujący się pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako palacz kotła typu przemysłowego, należało w pierwszej kolejności ocenić, czy jego praca dotyczyła w ogóle kotła typu parowego. Również kompetencje biegłego oraz treść jego opinii została oceniona przez Sąd drugiej instancji, zaś zarzuty dotyczące oceny materiału dowodowego są niedopuszczalne zgodnie z treścią art. 398³ § 3 k.p.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.